

**ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΒΑΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ**

ΚΥΡΙΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Το «διαμάντι» μέσα στο «κουτί» της Αγίας Γραφής
είναι η αποκάλυψη ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος εν Χριστώ,
ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει Θεός
στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη Θεότητα,
για την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού
που θα ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ.

Η θεία και μυστική σφαίρα,
στην οποία μπορούμε να εισέλθουμε σήμερα και να ζούμε σε αυτήν,
στην πραγματικότητα, δεν είναι απλώς η θεία και μυστική σφαίρα
του Τριαδικού Θεού,
αλλά η θεία και μυστική σφαίρα
του ολοκληρωμένου Πνεύματος και του πνευματικού Χριστού.

Το να μένουμε εν Χριστώ, λαμβάνοντάς Τον ως το κατοικητήριό μας,
και να Τον αφήνουμε να μένει μέσα μας,
λαμβάνοντάς μας ως το κατοικητήριό Του,
σημαίνει να ζούμε στην πραγματικότητα της παγκόσμιας ενσωμάτωσης
του επεξεργασμένου και ολοκληρωμένου Τριαδικού Θεού
με τους λυτρωμένους και αναγεννημένους πιστούς.

Η Νέα Ιερουσαλήμ αποτελεί τη σύνθεση
της ανάμειξης και του συγκερασμού
της θειότητας με την ανθρώπινη φύση,
που συνοικοδομούνται σαν μία οντότητα.
Όλα τα συστατικά έχουν την ίδια ζωή,
φύση και σύσταση και,
συνεπώς, αποτελούν έναν συλλογικό άνθρωπο—
τη νύφη, τη γυναίκα του Αρνίου.

1ο Μήνυμα

Ο Τελικός Στόχος της Οικονομίας του Θεού— ο Θεός έγινε Άνθρωπος ώστε να Μπορέσει ο Άνθρωπος να Γίνει Θεός στη Ζωή και τη Φύση, αλλά Όχι στη Θεότητα, για την Οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού που θα Ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Εφ 1:4-5, 5:26-27, Εβρ 2:10-11, Α΄ Θεσ 5:23

- I. Το «διαμάντι» μέσα στο «κουτί» της Αγίας Γραφής είναι η αποκάλυψη ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος εν Χριστώ, ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη Θεότητα, για την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού που θα ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ:**
- A. «Μετά από τόσο πολλά χρόνια ο Θεός με έκανε να γνωρίζω μόνο ένα πράγμα—ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη Θεότητα. Αυτό είναι το μοναδικό μου φορτίο, το μοναδικό μου μήνυμα» (“The Practical Way to Live a Life according to the High Peak of the Divine Revelation in the Holy Scriptures”, σελ. 27).
 - B. Η αιώνια οικονομία του Θεού είναι να κάνει τον άνθρωπο όμοιο με Αυτόν στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη Θεότητα, κάνοντας τον εαυτό Του ένα με τον άνθρωπο και τον άνθρωπο ένα με Αυτόν. Έτσι, θα μεγαθύνεται και θα διευρύνεται στην έκφρασή Του, ώστε να μπορούν να εκφράζονται όλες οι θείες ιδιότητές Του στις ανθρώπινες αρετές—Α΄ Τιμ 1:3-4, Εφ 3:9, 1:10.
 - Γ. Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο με έναν ιδιαίτερο τρόπο—κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσή Του, καθώς και με ένα πνεύμα για να έρχεται σε επαφή με τον Θεό και να Τον λαμβάνει. Ο Θεός δεν δημιούργησε το ανθρώπινο είδος. Αντιθέτως, δημιούργησε τον άνθρωπο σύμφωνα με το δικό Του είδος—Γεν 1:26, 2:7, Ζαχ 12:1.
 - Δ. Ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε να αποκτήσει μια μαζική αναπαραγωγή του εαυτού Του, παράγοντας έτσι ένα καινούργιο είδος—Ιω 1:1, 14, 12:24:
 - 1. Αυτό το καινούργιο είδος δεν είναι του Θεού ούτε του ανθρώπου—είναι το είδος του Θεάνθρώπου.
 - 2. «Το φορτίο μου είναι να σας δείξω ξεκάθαρα ότι οι οικονομία και το σχέδιο του Θεού είναι να γίνει άνθρωπος και να κάνει εμάς, τα δημιουργημένα όντα, Θεό ώστε Αυτός να ανθρωπιστεί και εμείς να θεοποιηθούμε» (“A Deeper Study of the Divine Dispensing”, σελ. 51-52):
 - α. Γεννηθήκαμε από τον μέγα Θεό, γινόμενοι έτσι Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά φυσικά, όχι στη Θεότητα. Κατατασσόμαστε με τον Θεό, που είναι ο Μέγας Δημιουργός μας, και είμαστε δικά Του παιδιά—Γαλ 4:6, Ησ 63:16, 64:8, 66:12-13.
 - β. Εκείνος έγινε Θεάνθρωπος ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει άνθρωπος-Θεός. Εν τέλει, ο Θεός και εμείς είμαστε στην ίδια κατηγορία, το ίδιο είδος, αλλά και στο ίδιο επίπεδο.
 - E. Ο Αθανάσιος, ένας από τους πρώιμους πατέρες της εκκλησίας, είπε σχετικά με τον Χριστό, «Αυτός έγινε άνθρωπος ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε Θεός» και «Ο Λόγος έγινε σάρκα...ώστε να μπορέσουμε να θεοποιηθούμε καθώς μετέχουμε στο Πνεύμα Του».
- II. Οι πιο θαυμάσιες, υπέροχες, μυστηριώδεις και περιεκτικές μεταμορφώσεις του αιώνιου και Τριαδικού Θεού, κατά την ενανθρώπισή Του, αποτελούν την κίνηση του Θεού μέσα στον άνθρωπο για την επίτευξη της αιώνιας οικονομίας Του—Ιω 1:14, 29,**

3:14, 12:24, Πραξ 13:33 Α΄ Πε 1:3, Α΄ Κορ 15:45β, Πραξ 2:36, 5:31, Εβρ 4:14, 9:15, 7:22, 8:2:

- A. Αυτές οι μεταμορφώσεις είναι οι διαδικασίες, μέσα από τις οποίες πέρασε ο Τριαδικός Θεός όταν έγινε Θεάνθρωπος, φέρνοντας τη θεϊότητα μέσα στην ανθρώπινη φύση και αναμειγνύοντας τη θεϊότητα με την ανθρώπινη φύση, όντας το πρωτότυπο για τη μαζική αναπαραγωγή των πολλών Θεανθρώπων. Έγινε η ενσωμάτωση του Τριαδικού Θεού, φέρνοντας τον Θεό στον άνθρωπο, ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να έρχεται σε επαφή με τον Θεό, να αγγίζει, να λαμβάνει, να βιώνει και να απολαμβάνει τον Θεό, αλλά και να εισέρχεται σε Αυτόν—Ιω 1:14, 12:24, Κολ 2:9.
- B. Ο Θεός μιλάει για αυτές τις μεταμορφώσεις στον Ωσηέ 11:4, λέγοντας, «Τους έσυρα με σχοινιά ανθρώπου, με δεσμούς αγάπης». Η φράση «με σχοινιά ανθρώπου, με δεσμούς αγάπης» υποδεικνύει ότι ο Θεός μας αγαπάει με τη θεία Του αγάπη, όχι στο επίπεδο της θεϊότητας, αλλά στο επίπεδο της ανθρωπότητας. Η αγάπη του Θεού είναι θεία, αλλά φτάνει σε μας με σχοινιά ανθρώπου, μέσω της ανθρώπινης φύσης του Χριστού:
1. Τα σχοινιά (οι μεταμορφώσεις και οι διαδικασίες), μέσω των οποίων μας σέρνει ο Θεός, συμπεριλαμβάνουν την ενσάρκωση, την ανθρώπινη ζωή, τη σταύρωση, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού. Μέσω όλων αυτών των βημάτων του Χριστού στην ανθρώπινη φύση Του, φτάνει σε μας η αγάπη του Θεού στη σωτηρία Του—Ιερ 31:3, Ιω 3:14, 16, 6:44, 12:32, Ρωμ 5:5, 8, Α΄ Ιω 4:8-10, 16, 19.
 2. Πέρα από τον Χριστό, η παντοτινή αγάπη του Θεού, η αμετάβλητη αγάπη που μας υποτάσσει, δεν θα μπορούσε να επικρατήσει σε μας. Η αμετάβλητη αγάπη του Θεού επικρατεί επειδή είναι μια αγάπη εν Χριστώ, με τον Χριστό, δι' Αυτού και γι' Αυτόν.
 3. Παρά τις αποτυχίες και τα λάθη μας, η αγάπη του Θεού είναι πάντα νικηφόρα. Η αγάπη επιβιώνει απ' όλα και μένει αναλλοίωτη για πάντα. Μόνο η αγάπη χαρακτηρίζει τον ώριμο άνθρωπο και θα μείνει στην αιωνιότητα—Ρωμ 8:35-39, Α΄ Κορ 13:8-11, Ιερ 31:3.
- Γ. Εξαρχής, από ημέρες αιώνα, ο Τριαδικός Θεός ετοιμαζόταν να εξέλθει από την αιωνιότητα εις τον χρόνο, ερχόμενος με τη θεϊότητά Του μέσα στην ανθρωπότητα, με το να γεννηθεί στη Βηθλεέμ ως άνθρωπος—Μιχ 5:2:
1. Ο σκοπός της ενσάρκωσης ήταν να φέρει τον Θεό στον άνθρωπο και να κάνει τον Θεό άνθρωπο, ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει Θεός στη ζωή και τη φύση Του, αλλά όχι στη Θεότητά Του. Εκείνος είναι ο μοναδικός Θεός, τον οποίον οι άνθρωποι λατρεύουν στη Θεότητά Του. Εμείς είμαστε Θεός μόνο στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη Θεότητα.
 2. Η κίνηση του Θεού μέσα στον άνθρωπο και διαμέσου του ανθρώπου είναι να θεοποιεί τον άνθρωπο, κάνοντας τον άνθρωπο Θεό στη ζωή, τη φύση, τη λειτουργία και την έκφραση, αλλά φυσικά, όχι στη Θεότητα. Επειδή «το Πνεύμα το Άγιο» έχει έρθει στο πνεύμα μας, εμείς και το Πνεύμα (το Άγιο) έχουμε γίνει ένα πνεύμα (Ρωμ 8:16, Α΄ Κορ 6:17), και το πνεύμα μας τώρα είναι «πνεύμα άγιο» (Β΄ Κορ 6:6).
 3. Έτσι, ως Θεάνθρωποι, δεν πρέπει να προβαίνουμε σε καμία ενέργεια, να μην αντιμετωπίζουμε καμία κατάσταση, ούτε να ικανοποιούμε οποιαδήποτε ανάγκη εκτός από το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα. Η οδός που πρέπει να ακολουθούμε σήμερα είναι να κινούμαστε στην κίνηση του Πνεύματος και να αφήνουμε το Πνεύμα να κινείται στην κίνησή μας—Απ 22:17α, Ρωμ 8:4, Γαλ 5:25, Ρωμ 1:9, Φιλ 3:3, βλ. Ιεζ 1:15-21.
 4. Στις Πράξεις των Αποστόλων, ο άνθρωπος κινείται στην κίνηση του Θεού, ενώ ο Θεός κινείται στην κίνηση του ανθρώπου. Έτσι, οι απόστολοι έγιναν σαν Θεός ενεργών, δηλαδή Θεός εν ενεργεία—Πραξ 16:6-10.

III. Το γεγονός ότι γινόμαστε Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη Θεότητα, ξεκίνησε από τον Θεό Πατέρα στην αιωνιότητα του παρελθόντος, όταν μας επέλεξε να γίνουμε άγιοι και μας προόρισε για υιοθεσία. Ο θείος αγιασμός για τη θεία υιοθεσία είναι το κέντρο της θείας οικονομίας και η κεντρική σκέψη της αποκάλυψης στην Καινή Διαθήκη—Εφ 1:4-5:

- A. Το να αγιαστούμε είναι να γίνουμε άγιοι, που σημαίνει να είμαστε ξεχωρισμένοι για τον Θεό και διαποτισμένοι με τον Θεό, τον Άγιο, Εκείνον που είναι διαφορετικός και διακριτός απ' όλα τα κοινά—Α' Πε 1:15-16, Εφ 1:4-5.
- B. Μας επέλεξε εν Χριστώ προ καταβολής του κόσμου για να είμαστε άγιοι, ώστε να γίνουμε Θεός στη φύση (Εφ 1:4). Ο Θεός είναι ο μοναδικός που είναι Άγιος. Για να γίνουμε άγιοι, ο Θεός με την άγια φύση Του πρέπει να παρέχεται μέσα μας. Αυτή η άγια φύση γίνεται το άγιο στοιχείο με το οποίο μας αγιάζει το Άγιο Πνεύμα (Β' Πε 1:4, Εβρ 12:14).
- Γ. Μας προόρισε για υιοθεσία πριν καν δημιουργηθούμε, ώστε να γίνουμε Θεός στη ζωή (Εφ 1:5). Για να γίνουμε γιοι Θεού, πρέπει να γεννηθούμε από τον Θεό δια της παροχής ζωής του Θεού μέσα στην ύπαρξή μας (Ιω 1:12-13, 3:6, Α' Ιω 5:11-12):
 - 1. Η προς Εφεσίους 1:4-5 αποκαλύπτει ότι ο Θεός μάς επέλεξε να είμαστε άγιοι με σκοπό να γίνουμε γιοι Θεού. Το να γίνουμε άγιοι είναι η διαδικασία, ενώ το να είμαστε γιοι Θεού είναι ο στόχος, ώστε να «υιοθετηθεί» από τον Θεό ολόκληρη η ύπαρξή μας (Απ 21:2, 9-11), συμπεριλαμβανομένου του σώματός μας (Ρωμ 8:23).
 - 2. Η προς Εβραίους 2:10-11 αποκαλύπτει ότι ο αναστημένος Χριστός, ο Αρχηγός της σωτηρίας του Θεού, οδηγεί πολλούς γιους στη δόξα, αγιάζοντάς τους.

IV. Ο θείος αγιασμός είναι η κατευθυντήρια γραμμή για την εκτέλεση της θείας οικονομίας προς τη θεία υιοθεσία μας, κάνοντάς μας γιους Θεού, ώστε να μπορούμε να γίνουμε όμοιοι με τον Θεό στη ζωή και τη φύση Του (αλλά όχι στη Θεότητα), προκειμένου να είμαστε η έκφραση του Θεού. Επομένως, ο αγιασμός του Θεού αποτελεί τη θεία υιοθεσία:

- A. Λέμε ότι ο αγιασμός είναι η κατευθυντήρια γραμμή επειδή κάθε βήμα του έργου του Θεού σε μας γίνεται για να μας κάνει άγιους. Η εκτέλεση της αιώνιας οικονομίας του Θεού είναι δια του αγιασμού του Πνεύματος—Α' Θεσ 5:23, Ιω 17:17, Εφ 5:26-27, Α' Κορ 6:11, 12:3β, Εβρ 12:4-14, Ρωμ 8:28-29, Εφ 4:30, Α' Θεσ 5:19, Απ 2:7α, Ψλ 73:16-17, 25-26.
- B. Ο αγιασμός που μας αναζητά, ο αρχικός αγιασμός, είναι για τη μετάνοιά μας ώστε να μας φέρει πίσω στον Θεό—Α' Πε 1:2, Λκ 15:8-10, 17-21, Ιω 16:8-11.
- Γ. Ο λυτρωτικός αγιασμός, ο αγιασμός κατά τη θέση, είναι δια του αίματος του Χριστού για να μας μεταφέρει από τον Αδάμ στον Χριστό—Εβρ 13:12, 9:13-14, 10:29.
- Δ. Ο αγιασμός που αναγεννά, η αρχή του αγιασμού κατά την ιδιοσυγκρασία, μας ανακαινίζει από το πνεύμα μας για να κάνει εμάς, τους αμαρτωλούς, γιους Θεού—μια νέα κτίση με τη θεία ζωή και φύση—Ιω 1:12-13, Β' Κορ 5:17, Γαλ 6:15.
- Ε. Ο αγιασμός που ανακαινίζει, η συνέχεια του αγιασμού κατά την ιδιοσυγκρασία, ανακαινίζει την ψυχή μας από το νου μας, μέσα απ' όλα τα μέρη της ψυχής μας, για να κάνει την ψυχή μας μέρος της νέας κτίσης του Θεού—Ρωμ 12:2β, 6:4, 7:6, Εφ 4:23, Ιεζ 36:26-27, Β' Κορ 4:16-18.
- ΣΤ. Ο αγιασμός που μεταμορφώνει, ο καθημερινός αγιασμός, μας ανασυγκροτεί με το στοιχείο του Χριστού μεταβολικά, για να μας κάνει μια καινούργια σύσταση, ως μέρος του οργανικού Σώματος του Χριστού—Α' Κορ 3:12, Β' Κορ 3:18.
- Ζ. Ο αγιασμός που συμμορφώνει, ο αγιασμός που μας μορφοποιεί στην εικόνα του ένδοξου Χριστού, μας κάνει την έκφραση του Χριστού. Η συμμόρφωση αποτελεί την ωρίμανσή μας στη θεία ζωή, μέσω της οποίας μετέχουμε στη θειότητα του Θεού πλήρως, ενώ σταθεροποιούμαστε με την απόκτηση του θείου στοιχείου—Ρωμ 8:28-29, Εβρ 6:1.

- H. Ο αγιασμός που δοξάζει, ο ολοκληρωτικός αγιασμός, απολυτρώνει το σώμα μας, μετασηματίζοντάς το για να μας κάνει την πλήρη έκφραση του Χριστού στη δόξα— Φιλ 3:21, Ρωμ 8:23.
- V. Ο θείος αγιασμός, κατά την ιδιοσυγκρασία, εκτελείται από τον Χριστό, ο οποίος είναι το ζωοποιό, αγιάζον και ομιλούν Πνεύμα—Α΄ Κορ 15:45β, Α΄ Θεσ 5:23, Εφ 5:26:**
- A. Ως το ζωοποιό Πνεύμα, ο Χριστός αγιάζει την εκκλησία, καθαρίζοντάς την με το λουτρό του νερού στον λόγο. Σύμφωνα με τη θεία αντίληψη, το νερό εδώ αναφέρεται στη ρέουσα ζωή του Θεού που συμβολίζεται από το ρέον νερό (Εξ 17:6, Α΄ Κορ 10:4, Ιω 7:37-39, Απ 7:17, 21:6, 22:1, 17). Τώρα βρισκόμαστε σε μια τέτοια διαδικασία καθαρισμού, ώστε να μπορέσει η εκκλησία να γίνει άγια και άμωμη.
- B. Η προς Εφεσίους 5:26 χρησιμοποιεί τη λέξη «λουτρό». Στην Παλαιά Διαθήκη οι ιερείς χρησιμοποιούσαν το λουτρό για να καθαρίζουν τη μόλυνση από τα γήινα (Εξ 30:18-21). Μέρα με την μέρα, πρωί και βράδυ, χρειάζεται να ερχόμαστε στην Αγία Γραφή για να καθαριζόμαστε με το λουτρό του νερού στον λόγο.
- Γ. Ο Παύλος χρησιμοποιεί τη λέξη «ρήμα» όταν μιλάει για τον λόγο κατά τη διαδικασία του καθαρισμού του (Εφ 5:26). Ο λόγος είναι ο αντικειμενικός Λόγος του Θεού όπως καταγράφεται στην Αγία Γραφή. Το ρήμα είναι ο λόγος του Θεού που μας μιλάει σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (Μκ 14:72, Λκ 1:35-38, 5:5, 24:1-8).
- Δ. Ως το ζωοποιό Πνεύμα, ο Χριστός είναι το Πνεύμα που μιλάει. Αυτό που μας λέει είναι ο λόγος που μας καθαρίζει. Αυτό δεν αναφέρεται στον γραπτό λόγο, αλλά στο «ρήμα», που υποδηλώνει τον στιγμιαίο λόγο, τον παρόντα λόγο του Κυρίου προς εμάς—Μτ 4:4, Ιω 6:63, Απ 2:7, 22:17α, βλ. Ησ 6:9-10, Μτ 13:14-15, Πραξ 28:25-31.
- E. Το ρήμα αποκαλύπτει πράγματα σε μας προσωπικά και άμεσα. Μας δείχνει ότι χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε και από τι πρέπει να καθαριζόμαστε (το λουτρό από χαλκό ήταν καθρέφτης που αντανακλούσε και εξέθετε—Εξ 38:8). Το πιο σημαντικό ερώτημα για τον καθένα από μας είναι το αν ο Θεός μας μιλάει σήμερα—Απ 2:7, Α΄ Σαμ 3:1, 21, Αμ 3:7.
- ΣΤ. Κάτι που εκτιμούμε πάντα είναι το γεγονός ότι ο Κύριος ακόμα μας μιλάει προσωπικά και άμεσα σήμερα. Η αληθινή αύξηση στη ζωή εξαρτάται από το αν λαμβάνουμε άμεσα τον λόγο του Θεού. Μόνο η ομιλία Του μέσα μας έχει αληθινή πνευματική αξία—Εβρ 3:7-11, 15, 4:7, Ψλ 95:7-8.
- Z. Το κεντρικό σημείο της προσευχής μας πρέπει να είναι η επιθυμία μας για την ομιλία του Κυρίου, η οποία μας δίνει τη δυνατότητα να εκπληρώσουμε τον στόχο της αιώνιας οικονομίας Του, σύμφωνα με την ευδοκία Του για τη θεία υιοθεσία—Λκ 1:38, 10:38-42, Εφ 1:5.
- H. Κατά μια πολύ πρακτική έννοια, η παρουσία του Κυρίου είναι ένα με την ομιλία Του. Κάθε φορά που μιλάει, συνειδητοποιούμε την παρουσία Του μέσα μας. Η ομιλία του Χριστού είναι αυτή καθαυτή η παρουσία του ζωοποιού Πνεύματος—βλ. Εξ 33:12-17, Εβρ 11:8.
- Θ. Η ομιλία του ενοικούντος Χριστού, του ζωοποιού Πνεύματος μέσα μας, είναι το καθαριστικό νερό που εναποθέτει ένα καινούργιο στοιχείο μέσα μας, ώστε να αντικαθιστά το παλιό στοιχείο στη φύση και την ιδιοσυγκρασία μας. Αυτός ο μεταβολικός καθαρισμός προκαλεί μια γνήσια και εσωτερική αλλαγή στη ζωή, η οποία αποτελεί την πραγματικότητα της μεταμόρφωσης και του αγιασμού κατά την ιδιοσυγκρασία.
- VI. Ο αγιασμός μας για τη θεία υιοθεσία θα ολοκληρωθεί τελικά στη Νέα Ιερουσαλήμ, που είναι η άγια πόλη (Απ 21:2, 10) και το σύνολο της θείας υιοθεσίας (Απ 21:7). Αυτή θα είναι η τελική ολοκλήρωση του γεγονότος ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος στη σάρκα για να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει Θεός στο Πνεύμα, ώστε να κερδίσει έναν**

συλλογικό, μέγα Θεάνθρωπο (Απ 21:3, 22) για την συλλογική έκφραση και τη δόξα του Τριαδικού Θεού (Απ 21:11, 23).